

minket, ahonnan jó kilátás nyílt egy falura. Rámutattak és mondták, hogy ők odavalósiak, s mivel ma még nem ettek semmit, hazagyalogolnak vacsorázni. Várjuk meg őket itt az autóbuszban. Ekkor este 9 óra volt. Úgy 11 után érkeztek vissza, és folytatták velünk az utat hazafelé. Én éjjel után fél kettőre értem haza.

Hát így ért véget egy szépnek ígérkező, de sikertelenségek sorozatával telített kirándulás, amit ha más mesél el nekem, talán el sem hiszem.

Máté evangéliuma

A közelmúltban házi orvosom rendelőjének várótermében üldögéltem és vártam, míg sorra kerülök. Nem az első betegek között érkeztem, így már elég sokan várakoztak előttem is. Ilyenkor, ha összetalálkoznak az ismerősök, módjukban áll mindent elmesélni magukról, betegségről, családról, politikáról, vagy kinek mi jut éppen az eszébe. Van úgy, hogy teljesen idegenek is elpanaszolják egymásnak gondjukat, bajukat.

A betegek közt nem lehetett nem észrevenni egy hatvan év körüli asszonyt, akit körülgrándoztott egy fiúcska, úgy hároméves lehetett. Az asszony felállt, mert ő következett sorra. Mivel nagy meleg volt, térdig érő nadrágot viselt, amelynek jobb szárából csak egy fémrúd lógott ki a lába helyett. Fél combjától hiányzott a lába, aminek okára nem derült fény. A lábfej anatómiailag megformált müláb volt, ugyanolyan cipő volt ráhúzva, mint az egészséges lábba. A fiúcska ebbe a fémlába kapaszkodott – mintha csak anyja szoknyáját fogná –, megható látvány volt. Ha kicsit nyugösködött is, az első figyelmeztetésre szót fogadott. Látszott, hogy nincs elkényeztetve, türelmes volt. Az asszonyból is derű áradt, az önsajnálatnak még az árnyéka sem látszódott rajta. Feltételezem, hogy napi gondjai mellett erre nem is volt ideje. Kiegyensúlyozott, sorsával megbékélt erős egyéniség sugárzott tekintetéből. A kislánnyal közösen elmesélték, hogyan készítik otthon együtt a rántott szeletet. A hallgatóság közül valaki megkérdezte, hogy az unokája-e a kisgyerek. Mire ő:

– Á, dehogya! Hát nézzenek rá! Hogy lehetne az unokám?

A fiúcska bőrszíne tagadhatatlanul elárulta cigány származását. Aztán az asszony néhány keresetlen szó után elmesélte a kislány történetét:

– Nekem három gyermekem van. Az egyik fiam beleszeretett egy cigány lányba. Jó ideig együtt is éltek, született nekik egy kislány. Egy idő után a nő meggondolta magát, ráhagyta a kislányt a fiamra, és kiment Németországba dol-

gozni. Bizonyos idő elmúltával hazajött, de már állapotos volt. Bordélyházban működött, de terhesen tovább nem maradhatott ott. Visszakönyörögte magát a fiamhoz, az meg, a buta, meg gondolatlanul visszafogadta őt. Persze, az apa ismeretlen. Együtt voltak addig, amíg meg nem született ez a kislány. Akkor az anyja otthagya őket, összeállt és elment egy hatvanöt éves roma férfival. Egy állat is gondoskodik kölykeiről, egy kivert kutyát is megsajnál az ember, nem még egy ilyen szép, egészséges kislányt. Nem volt szívünk őt gyermekotthonba adni, hiszen a féltestvére is velünk van. A fiam kivette a „szülési szabadságot”, és gondoskodunk róla. A „jóindulatú” szomszédok még föl is jelentették a fiamat a hatóságnál, hogy anya nélkül neveli a gyermekeket. Azóta már visszament dolgozni, és én nevelem ezt a szép kislányt.

A kicsit elálló fülecskétől eltekintve, valóban szép kis srác volt. De melyik hároméves, egészséges gyermek nem szép? Az ártatlan gyermekszemekből ragaszkodás, bizalom és szeretet sugárzik. Természetesen az ilyen „nagyamama” is minden tiszteletet és elismerést megérdemel. A szürke hétköznapi hősének nevezném őt, aki a saját, nem éppen kis baját mellőzve „...befogad egy ilyen kisgyermeket...” (Máté 18,5)

Sz. Opre Mária: Kis Balázs